

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku W. R.
przy uczestnictwie [...] oraz następców prawnych F. R.: J. C., S. C. i A. Z.
o uwłaszczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 3 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia Sąd Okręgowy w N. – w sprawie o uwłaszczenie – zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w N. z dnia 27 czerwca 2013 r.

Postanowienie Sądu drugiej instancji zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca, wskazując na występowanie w sprawie zagadnień prawnych dotyczących dopuszczalności przyjmowania przez Sąd pierwszej instancji za własne ustaleń Sądu drugiej instancji, gdy podstawowym zarzutem jest kwestionowanie ustaleń faktycznych. Drugim zagadnieniem, podniesionym przez skarżącego, była kwestia domniemana wynikającego z art. 197 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania m.in. wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Jeżeli skarżący wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia

prawnego, to powinien on sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, niepubl., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, niepubl., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepubl., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, niepubl., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, niepubl.). „Zagadnienia” wskazane przez skarżącego nie spełniają tych kryteriów.

Przyjęcie ustaleń sądu pierwszej instancji „za własne” jest zawsze wynikiem oceny dokonywanej przez sąd drugiej instancji, gdy ocena ta jest identyczna z oceną dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny dokonał oceny wniosków wynikających z ustaleń Sądu pierwszej instancji, realizując to w ramach swej funkcji rozpoznawczo-kontrolnej, a jego ustalenia nie mogą być już podważane (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Drugie „zagadnienie” przedstawione w skardze jest powiązane jest z brzmieniem zarzutu zawartego w ramach podstawy kasacyjnej, stanowi więc w istocie – podobnie jak ten zarzut – ukrytą krytykę ustaleń. Nie jest zagadnieniem uniwersalnym, oderwanym od kazuistyki danej sprawy, gdyż odnosi się do konkretnych ustaleń niepodlegających kontroli kasacyjnej w jakimkolwiek aspekcie. Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń lub oceny dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, Izba Cywilna 2009, nr 4, s. 48).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

